

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Et Virtutes Venerabilis Patris Lvdovici De Ponte, Societatis Jesu

Lamparter, Heinrich

Jngolstadii, 1662

Cap. III. Amor erga Devm.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43978

vilitatis agnitionem, ipse retulit in ^{tatisma,}
 suis monumentis: nam cum vide-^{gno ad}
 ret se nihil à se boni habere, sed to-^{summas}
 tum à DEO, vehementer in ejus ^{virtutes}
 amorem exarsit, unà cum deside-^{est auxi-}
 riogloriam ei reddendi pro singu-^{lio.}
 lis bonis. Accessit fiducia in eum,
 à quo sentiebat se totum pendere:
 de cuius munificentia & fidelitate
 sit securus. Denique, cum à se nihil
 possit, nihil iudicavit audendum,
 sibi suapte voluntate, sed plena re-
 signatione se illi commisit.

CAPUT III.

AMOR ERGA DEVM.

I.

QUI amore sui ipsius, & æsti-^{Cupit}
 matione rerum suarum est ^{amare}
 vacuus, facilem ad amorem summi ^{Deum,}
 Boni accessum habet, quod nullius ^{sicut a-}
 rei infra illud amabilitas tanta sit, ^{matur}
 ut animum ei suum addicat. Quan-^{in celo.}
 to autem in illud affectu ferretur
 Ludo-

Ludovicus, nemo descriperit melius, quàm ipse, qui quid ageret in animo suo, expressit his verbis *Fiat voluntas tua, sicut in cælo, & in terra. Potest in his verbis accipi desiderium amandi DEVM, sicut amant eum Angeli, & Seraphini; quia possum desiderare facere voluntatem DEI, sicut illi: Accensus hoc desiderio exclamabo dicendo, &c. Seraphini, qui ardetis amore DEI, assumite me in vestram societatem, ut inter vos accendar amantissime ardente ac puro, sine usura. O si descenderat unus è vestro exercitu cum accensus carbone, ex hoc igne huius amoris! O si ardeam igne dolorum, & laborum, & injuriarum, donec perpurger, & expier ab omni creatura, ut melius accendatur in me ignis divini amoris.*

II.

Deus est ignis amoris, intra quem degimus.

In alia parte sui Commentarii hæc addit: *DEVS est ignis amoris, qui illustrat, incendit, & consumit. Videbar mihi incedere in hoc igne. Flo-*

bet hic divinus amor spheram suam,
sicut elementa corporea. Vnam spheram
in creatam habet, alteram creatam. In-
creata est Divinitas, tam ampla, quam
est ipse DEVS: & uti DEVS est ignis,
ita hac tota DEO plena est, tota plena
igne: in hoc igne vivimus, in hoc igne
movemur, flamma huius ignis sunt o-
mnia creata, elementa, volucres, pisces,
& c. toti sumus intra has flammās, &
quomodo non ardemus, Domine? O di-
vine ignis, veni, arde, incende, inflam-
ma meam animam, & consume in illa,
quidquid me sejungit à te. Sphera cre-
ata est humanitas Christi, Domini no-
stri: cor eius fornax succensissima hoc
igne: quinque portas habet, per quas
emicant flamma, & per quas possum
intrare in illud, quae sunt quinque vul-
nera: per vulnus pectoris recta itur ad
cor. O anima mea, salamandra infer-
nalis, quae vivis in hoc infinito igne,
nec ardes, neq. consumeris, semper vi-
ridis & integra in tuis passionibus. O
anima

anima mea si esses ut phœnix, & arde-
res in hoc igne, consumereris in cineribus
& vermem, te pro tali habendo, & resurrexeris
surgeres renovata in DEO! Videbam
michi infinita esse mea infirmitas ad
bonum, & infinita potentia ad malum.
Nam quæ impotentia major in bono
quàm nihil boni posse omnino? & quæ
major in malo potentia, quàm velle
posse omne malum, & resistere peccato
igni omnipotenti? permuta, O DEUS
& Bonum meum, has vices: fac infinitam
impotentiam meam ad malum,
& infinitam potentiam meam ad bonum:
Vni me Omnipotenti, & ero
omnipotens in illo, & per illum.

III.

Offert se
ad pœ-
nas eter-
nas pro
DEI
honore.

Ab his inflammatis desiderijs
DEUS Ludovicum excitavit ad
actus tam heroicis, quàm unquam
legerimus de maximis amicis DEI
nam ut est in ejus Commentarijs
offerebat se DEO ad pœnas infer-
nas, absque culpa tamen, subente

das, si ita ad honorem DEI sit opus,
& ad omnes dolores ac supplicia
huius vitæ. Nō intelligebat, plūsne
doloris accipiant animæ defun-
ctorum, ex dilatione beati aspectūs
DEI, quem amant, an gaudij ex eo,
quòd in illis tormentis satisfaciant
eius voluntati. Pudebat illum di-
cere DEO, quòd eum plus diligit,
quàm cœlum & terram, Angelos,
& alia omnia: id enim esse, ac si di-
ceret homini, se eum plus amare,
quàm plumam, aut stipulam. Nam
omnia creata, si cōponantur DEO,
non esse instar plumæ aut stipulæ,
comparatæ cum homine: quia
DEVS infinitè præstat alijs rebus
omnibus, præquam homo excedat
plumam aut stipulam. Igitur con-
siderata magnitudine DEI, & par-
vitate omnium rerū, cum rubore
dicebat; *Amo te Domine, toto amore,
quo possum, & amo te plus, quàm omnes
creatura te ament.* Sane quàm præ-
stans

L stans

stans amor, qui se offert ad ultim
tormenta pro DEO, qui que in cr
ciatibus magis gaudet, fieri volu
tatem DEI, quàm sentiat se pa
qui denique putat se parùm ama
DEVM, si amet eum tantùm sup
alia omnia; quia hoc sit propè n
amare.

IV.

*Signa
veri a-
moris.*

Sed quibus argumentis amore
verum à falso distingueret, paritè
annotavit. Primò enim verum De
amatorem infinite magis amare
gloriam DEI, quàm suam; imò
suam ne respicere quidem. Mal
quoque amare, quàm scire, nisi e
amet, & obediat. Item eum, q
verè amat, hinc malle pati, quàm
gaudere; malle amara, quàm dul
cia; cum aliàs plus aloès, quàm
mellis in hac vita sit. Deniq; mal
dare, quàm accipere: & si qua
dona DEI desiderat, ea non des
derare, nisi ut impendat ejus ob
quijs,

Ludov
quijs, &
meritoru
Atque p
rem, h
giendos h
cupation
suas laud
possit, in
nis ac sen
ducere, q
cum vid
divino, i
honorem
quem qu
delectari,
imagine
fert. Vn
laudes &
eui qui a
deatur, a
DEI hab
lum aliud
qui exhib
tulis dise

quibus, & gloria: tametsi præmia
meritorum sperare malum non sit.
Atque præterea verum DEI amo-
rem, hominem inclinare ad fu-
giendos honores, loca, officia, oc-
cupationes honorificas, & vitare
suas laudes; vel si hæc evitare non
possit, inter ea versari, velut in spi-
nis ac sentibus. Sed neq; pluris ea
ducere, quàm flatum auræ tenuis,
cùm videat collustratus lumine
divino, id quod homines vocant
honorem, purum putum nihil esse;
quem qui sectatur, velut umbrâ
delectari, corpore prætermisso; &
imagine capi, spreto illo, quem re-
fert. Vnde qui DEVM diligit, inter
laudes & honores, est sicut statua,
eui qui accinit laudes, pſitacus vi-
deatur, aut insipiens. Gloriam verò
DEI habet ut propriam, neque ul-
lum alium honorem, novit, quàm
qui exhibetur DEO. His quasi coti-
nualis discernebat Ludovicus amo-
rem;

rem; quem in eo sincerum, ac purum
 metalli fuisse, probant tum hoc
 ipsum examen, tam accuratum.
 cum omnes actiones ac sermones
 illius, qui nihil, nisi honorem
 obsequia DEI spirabant: quibus
 omnes passim inflammabat, ut ap-
 pareret eum Deo, Deique amore
 plenum esse, de quo tam sæpe tam
 toto ardore ac dulcedine loqueretur.
 Nec errasse videtur Lucas Car-
 lius, doctrina & concionibus per
 Castellam clarissimus, quando re-
 status est, quidquid S. Gregorius
 Bernardus, & Bonaventura, alique
 Doctores scripserunt de excellen-
 tissima charitate, hoc se totum
 venisse in Ludovico de Pontevivo
 quod etiam non levi testimonio
 aliorum confirmatum habetur.

V.

*Dei vo-
 luntas,
 quomodo*

Juverit referre, quid de per-
 tissimo voluntatis divinæ com-
 plendæ modo senserit quondam

Id in commentariolum suum con-
jecit hanc sententiã. Cùm Christus
voluit nos à Patre æterno orare, ut
fiat ejus voluntas in terra, sicut in
caelo, ipsum utique significasse, id
fieri posse; alioqui non jussisset nos
petere. Tanta igitur perfectione
peragere me convenit minima,
quaque opera: ut cùm cibo refici-
mus corpus, loquimur, oramus, &
similia, tam sanctè & exactè hæc fa-
ciam, quàm Angelus quispiam fa-
ceret, aut alius è numero Beatorũ,
si ea Deus ipsi præciperet: vel desi-
derare saltem ita facere, & cogitare
quomodo faceret ille; meque ad
ejus imitationem extimulare:
præsertim in eo, ut aliud nihil spe-
ctem, quàm ut impleatur divina
voluntas, nihil penitùs propriæ
commoditatis aut proventus tem-
poralis, aut spiritualis, inde spe-
rando: cùm summa gloria, sum-
maque jucunditas & utilitas non
sit,

fit, voluntatem divinam exequi
Sic intelligebat Ludovicus verba
illa: *Portio mea, Domine, dixi, cupio
dire legem tuam.* Et illa: *Hæc dicit
acquisivi testimonia tua, quia exultatio
cordis mei sunt, quasi dicat: Hæc hereditas
reditas; hæc merces, hæc beatitudo
mea est, facere voluntatem
tuam. Neque hæc in solo desiderio
constitisse, apparet ex his verbis*

Ludovicus gaudet suis defectibus, tentationibus, &c. quia Deus ita vult,
*ipsius. Hinc, ait, varios affectus
dixi. Gavisus fui defectibus natura
bus mea persona, lingua, & alijs;
DEVS me voluit illis esse notatum
Gavisus tentationibus, quas patior
miserijs externis & internis;
DEVS ita vult. Si DEI voluntas
ut mille annos vivam, oneratus
ribus laboribus, ac tenebris inter
externis, dummodo ipsum non offe
dam, id volo. Si fuerit voluntas
vina me cruciare, sine mea culpa,
nis inferorum, id volo. Mihi cælum
facere voluntatem DEI: cum ipse*

heo cælum in terra. Recordor dicti S.
Ioannis Chrysostomi, quando super his
verbis: Fiat voluntas tua sicut in
cælo, & in terra. sic scribit: Peto, ut
terra sit cælum. Occurrit etiam versus
Psalmi, Misericordiam & Judicium
cantabo tibi Domine: æquè mihi
cantandum, letandum, ac DEVS lau-
dandus est ex justitia, atque ex mise-
ricordia erga me, & alios. Placeo mi-
hi in infirmitatibus meis. Neque ta-
men ideo non debeo compati alienis
malis ac miserijs: quia possum de illis
dolere, ut pœna quædam sunt proximi;
letari verò, ut sunt opera justitiæ DEI.
Memor fui iudiciorum tuorum,
a seculo, & delectatus sum. Hac ibi.
Ad eò igitur processit amor divi-
nus in Ludovico, ut felicitatem,
suam, ac beatitudinem, in execu-
tione voluntatis divinæ reponeret,
vel potius in gustu & placito ejus,
quem amabat, utcunque acerba
sibi res forent; terram in cælum.

vertente amore, Seraphico magis
quàm qui cadat in hominem.

VI.

*Mira
quies in
brachijs
Divina
Provi-
dentia.*

Ex eodem fonte manavit al-
pax animi, & quies inter dulci-
brachia, Providentiæ DEI, qui
quid se fieret. Hunc pro patre, pro
matre, pro pastore, duce & rectore
habebat, ab ejus paterna manu, re-
cipiens omnia venerabundus, cum
osculo & fiducia boni successu
quem noverat semper optimu-
fore, quia provisum ab illo ad glo-
riam suam, quæ sola ipsi erat in
votis. Hinc in nullo negotio
officio acceptando sollicitus fuit
quî responderet hominum expec-
tationi, vel opinioni de se con-
ptæ: quia ex hoc tantum oriuntur
anxietates, vanitates, mœrores,
mille defectus. Quia enim Deus
præter bonam voluntatem, non
petit plus à nobis, quàm possumus
ac scimus, nostrarum partium

esse para-
cutione
hominu-
tia ejus.
nem, ad
nostro n-
id habet
scire, qui
quæ ver-
consuev-
audienti-
eorum r-
verò sua
cōforma-
animò a-
cunque;
tissimun-
gotio, q-
sensu n-
dandis, i-
pronunc-
legisset,
Sapè

esse paratos ad excipiendas oblo-
cutiones, contemptum, & injurias
hominum, confidendo providen-
tia ejus, qui non sinet existimatio-
nem, ad rectè fungendum officio
nostro necessariam, deesse, Crebrò
id habebat in ore, DEVM optimè
scire, quid maximè nobis expediat;
quæ verba tanto spiritu animare
consueverat, ut ijs omnem animis
audientium perturbationem, in-
corum rebus adversis, ablueret. Ità
verò suam cum divina voluntatem
cõformaverat, ut non solum æquò
animò acciperet eventum quem-
cunque; sed etiam, quid Deo gra-
tissimum esset in quocunque ne-
gocio, quasi quodam naturæ con-
sensu novisset, atque in consilijs
dandis, ità constanter & asseveratè
pronunciaret, ac si volutatem Dei
legisset, vel recitaret è tabulis.

VII.

Sæpè repetebat in die votum *Aspira-*
L 5 conce-

pio Lu-
dovici.

conceptum à se brevi hâc formulâ
*Fiat, Domine, in me, de me, per me,
 circa me, & circa omnia mea, sanctissi-
 sima voluntas tua, in omnibus, & per
 omnia, nunc, & in eternum.* Dignum
 quod omnes imitentur, qui dili-
 gunt DEUM. Bartholomæus de
 Segura, Regius Concionator, &
 Ordine S. Benedicti, ei graviter
 ægrotanti, quasi per jocum dixit
 rat, mirum esse, latrones & impro-
 bos frui optimâ valetudine, ipsum
 autem tam afflicta, qui multum
 boni faceret sanus. Non accepit
 Ludovicus pro joco, sed graviter
 & accenso spiritu respondit: *Sine
 mus, Pater, DEUM gubernare mun-
 dum: ipse novit, quomodo uterer san-
 tate, si haberem integram.* Eidem
 alio tempore cōmemoranti com-
 plura dona divinitus concessa Lu-
 dovico, magna cum integritate
 reposuit; *Quod mihi necessarium
 est hoc, ut fiat in me voluntas DEI, in
 tempore*

tempore & aternitate. Cuidam filia *An pe-*
sua spirituali, multa DEI familia- *tenda*
ritate utenti, cum in morbo time- *mors*
ret, ne acerbitate dolorum oppres- *minus*
sa non posset se debito modo ador- *dolori-*
nare ad mortem, dixerat, se qui- *fica.*
dem non petere certum genus mor-
tis, sed quod DEO placuerit. Sed
illa postmodum dirissimis exercita
doloribus, ubi nonnihil respiravit
ab illis, à Christo se invisente ora-
vit, ne tam cruciabili morte se
permittat extingui, quantumvis
Confessarius dixerit, se hoc sibi
non petere. Respondit Christus:
Bonum esse spiritum Confessarii:
sed neque ipsius petitionem displicere.
Haud dubium, quia ideo non
displicita fuerit, quod ex desiderio
decenter coram dilecto suo com-
parendi processerit. Sed neque du-
bium illud, majoris perfe-
ctionis mentem illam

Ludovici fuisse.

CAPUT